

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSA Jan Kremer

ze skargi M. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 listopada 2009 r., sygn. akt I ACa (...)

w sprawie z powództwa I.(...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko M. P.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2010 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 28 czerwca 2010 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 28 czerwca 2010 r. odrzucił, na podstawie art. 410 k.p.c., skargę M. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 listopada 2009 r. w sprawie z powództwa I.(...) S.A. w G. przeciwko skarżącemu o ochronę dóbr osobistych i o zapłatę.

Sąd Apelacyjny uznał, że wskazane w skardze podstawy do wznowienia w rzeczywistości nie istnieją, a zatem wniesiona skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie.

Pozwany zaskarżył postanowienie Sądu Apelacyjnego w całości, wnosząc w zażaleniu o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, względnie przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu według norm przepisanych. Podniósł że, kwestionowane postanowienie jest przedwczesne, wobec niewezwania go do usunięcia braków formalnych skargi z powodu których została ona odrzucona. Nadto zarzucił bezzasadne nieuwzględnienie przez Sąd rozpoznający skargę, że kończący postępowanie w sprawie wyrok zapadł w warunkach nieważności oraz że został uzyskany za pomocą przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwany brał udział we wszystkich rozprawach przed sądem pierwszej instancji, jak też, czego obecnie nie kwestionuje został prawidłowo zawiadomiony o rozprawie apelacyjnej. Nie można więc uznać, że wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł w warunkach nieważności z powodu niewłaściwej reprezentacji pozwanego, czy też jak raczej należałoby kwalifikować opisaną przez pozwanego w zażaleniu jej przyczynę, z powodu pozbawienia go prawa do obrony swoich praw. Nie mogło też stanowić podstawy wznowienia postępowania uzyskanie tego wyroku za pomocą przestępstwa, co – jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny – nie tylko nie zostało wykazane stwierdzającym jego popełnienie wyrokiem sądu, ale nawet bliżej uzasadnione.

Podzielić należy stanowisko Sądu Apelacyjnego, iż zgłoszony w skardze o wznowienie wniosek nie dotyczy później wykrytego dowodu, lecz powziętej przez pozwanego wiedzy odnośnie do rzekomej możliwości dokonania odmiennej, niż przyjęta w wyroku kończącym sprawę, oceny prawnej ustalonego w niej stanu faktycznego. Bez znaczenia dla zasadności wniesionego zażalenia pozostaje więc szeroko przedstawiona w jego uzasadnieniu kwestia, czy informacja ta była znana pozwanemu lub przy zachowaniu normalnej staranności mogła być znana już w trakcie postępowania i czy pozwany mógł z niej wówczas skorzystać.

Nie należy do braków formalnych skargi o wznowienie postępowania, podlegających uzupełnieniu w trybie art. 130 k.p.c., niedostateczne dla uznania, że skarga oparta jest na ustawowych podstawach, uzasadnienie w zakresie faktów substancjonujących te podstawy. Sąd do którego skarga została wniesiona nie ma więc obowiązku wezwania skarżącego do uzupełnienia skargi w tym zakresie.

Nieuzasadnione z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c.